

Aleksandra Gruszczyńska

Łańcut, st. 6, Zamek, gm. loco, woj.
rzeszowskie, AZP 102-78/9

Informator Archeologiczny : badania 25, 134

1991

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

strony północnej kościoła. Nie stwierdzono żadnych śladów mogących być pozostałością po wcześniejszej murowanej fazie obecnego kościoła. Nie wyklucza to jednakże istnienia w tym miejscu kościoła drewnianego.

W obrębie prezbiterium i korpusu odkryto 2 typy grobowców: szybowe jedno i wielopochówkowe oraz kryptę komorowo-szybową. Groby szybowe przykryte były pierwotnie piaskowcowymi płytami inskrypcyjnymi.

Odkryte obiekty pochodzą najpewniej z okresu późnego renesansu i z okresu baroku.

Wnosząc z istnienia licznego zespołu grobowców w obrębie kościoła, w tym także grobów dziecięcych, sądzimy, że średniowieczny kościół w okresie renesansu przestał pełnić funkcje liturgiczne i zamieniony został na mauzoleum rodzinne ówczesnego właściciela dóbr ziemskich.

Dokumentacja znajduje się u Wojewódzkiego Konserwatora Zabytków.

Leśno, st. 20, gm. Brusy, woj. bydgoskie patrz późne średniowiecze

Lubiń, st. 1, gm. Krzywiń, woj. leszczyńskie patrz wczesne średniowiecze

Łańcut, st. 6, Zamek
gm. loco, woj. rzeszowskie
AZP 102-78/9

Muzeum Okręgowe w Rzeszowie
Muzeum-Zamek w Łańcucie

Badania prowadziła mgr Aleksandra Gruszczyńska. Finansowane przez Muzeum-Zamek w Łańcucie. Pierwszy sezon badań. Fortyfikacje z XVII-XX w.

Prace wykopaliskowe w Łańcucie w 1991 r. prowadzone były przy fortyfikacjach zamku — na bastionie południowo-zachodnim oraz w fosie i wiązały się z planowaną odbudową zniszczonej w tej części górnej partii muru „przedpiersia” południowego wału bastionu. Założono 3 wykopy.

W wykopie I odsłonięto relikty profilu wału oraz odkryto żebro wzmacniające omurowany stok fosy. Uchwycono nasyp wału z czasów budowy fortyfikacji przez Stanisława Lubomirskiego przed 1641 r. oraz uchwycono ślady wału związane z modernizacją fortyfikacji w 2 poł. XVII w. przez Sebastiana Lubomirskiego. Odkryte przy profilu wschodnim żebro wzmacniające usytuowane prostopadle do czoła bastionu było dwustopniowe.

W wykopie III usytuowanym na zachód od wykopu I odkryto główny zarys żebra wzmacniającego nr 2. Wystąpiło ono w odległości 3,5 m od żebra nr 1.

Wykop II przebiegał przez fosę od omurowanego jej stoku do trawiastego przeciwstoku. Odkryto poziom posadowienia muru, który wystąpił na gł. 180 cm od obecnego poziomu fosy. W profilu uchwycono pierwotny, XVII-wieczny poziom fosy, w środkowej jej części odkryto ślad rowka odwadniającego „kinety”. Powyżej występowały warstwy od XVIII do XX w.

Materiał zabytkowy występował bardzo nielicznie i był mało charakterystyczny. Odkryto fragm. naczyń, kafli oraz przedmiotów szklanych, datowane na XVII-XX w.

Badania będą kontynuowane.

Nowy Wiśnicz, st. 1, gm. loco, woj. tarnowskie patrz późne średniowiecze

Poznań-Stare Miasto, patrz późne średniowiecze